

Sygn. akt V KS 15/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 września 2022 r.,
bez udziału stron
sprawy **J. K.**
oskarżonego z art. 279§1 k.k.
skargi obrońcy oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt V Ka 394/21,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach
z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 761/19
i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić skargę,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego J. K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pabianicach wyrokiem z dnia 29 grudnia 2020 roku, sygn. akt II K 761/19 uniewinnił J. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator Rejonowy w P..

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt V Ka 394/21, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Pabianicach do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 437§2 k.p.k., polegające na uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Pabianicach, II Wydział Karny z dnia 29 grudnia 2020 roku, sygnatura akt II K 761/19, i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania ze względu na brak możliwości skazania oskarżonego, który został uniewinniony w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy Sąd uprzednio rozpoznający sprawę jako Sąd I instancji nie tylko prawidłowo ocenił zgromadzone w sprawie dowody, a co za tym idzie prawidłowo ustalił stan faktyczny ale także w pełni zasadnie doszedł do wniosku, iż oskarżony J. K. winien być uniewinniony od zarzucanego mu czynu.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, sygn. akt V Ka 394 21 i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w P. w odpowiedzi na wniesioną skargą, wniósł o oddalenie skargi w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego J. K. jest niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454§1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w

całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Natomiast niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie in meriti mogło zapaść w II instancji.

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w niniejszej sprawie naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., w szczególności obraży art. 437§2 k.p.k. na który powołuje się skarżący. Jak wynika bowiem z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt V Ka 394/21 podstawą orzeczenia uchylającego rozstrzygnięcie sądu meriti była konieczność zweryfikowania zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków bezpośrednich tj. K. K. i C. R. w powiązaniu z pozostałymi dowodami tj. protokołem przeszukania oskarżonego u którego ujawniono znaczną kwotę pieniędzy i stalowy łom, oraz treść korespondencji pomiędzy oskarżonym a D. K. dotyczącą włamania do mieszkania K. K., które to dowody Sąd I instancji winien ocenić zgodnie z treścią art. 7 kpk. Sąd Okręgowy w Łodzi jako powód wydania wyroku kasatoryjnego wskazał zakaz ne peius określony w art. 454 § 1 k.p.k., w świetle którego możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego albo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z powyższą regułą określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania

wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k. (uchwała SN z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNK 2018/11, poz. 73).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Łodzi w sposób należyty uzasadnił stanowisko w zakresie wadliwości oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, która doprowadziła do wydania wyroku uniewinniającego. Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy w Łodzi nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, na co jednoznacznie wskazuje zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k., na który to przepis powołał się także Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku. Bez wpływu na powyższe stanowisko pozostają zatem pozostałe podniesione w skardze wywody, w ramach których obrońca oskarżonego kwestionuje rzetelność przeprowadzonej analizy zgromadzonego materiału dowodowego jak i dokonaną przez Sąd odwoławczy oceną faktyczną i prawną tego materiału. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego omawianego zagadnienia nie można bowiem, poprzez zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k., kwestionować merytorycznego stanowiska sądu odwoławczego, a jedynie to, czy dawało ono podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego (zob. postanowienia SN: z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt I KS 19/22, z dnia 13 grudnia 2018 r., IV KS 20/18, LEX nr 2591541).

O kosztach postępowania sądowego orzeczono zgodnie z treścią art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 4 k.p.k. a contrario.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]